

STRUAN MURRAY

ORFANII APELOR

MOTORUL
ETERNITĂȚII

ILUSTRĂȚII DE
MANUEL ȘUMBERAC

Traducere din limba engleză de Maria Rizoiu

corint^vjunior

IMPERIUL ȘI MĂRILE DESPĂRȚITE

Oceanul

ÎNSPRE
INSULA
EPAVEI

ORAȘUL

Oceanul

Imperiul nescufundat

Orașul părea nesfârșit.

Anna nu-și dăduse niciodată seama cât era de mare. Crezuse că cel mult jumătate se afla sub apă, nu că trăise toată viața pe vârful vârfului unui munte. Avusese impresia că tot cobora pe aceeași stradă lungă unde, de fiecare dată când ajungea jos, era trimisă ca prin farmec înapoi de unde pornise. Mergeau spre sud deja de două săptămâni, coborând pe alei cețoase care duhneau a alge, presărate cu gropi înșelătoare săpate de crabi în pământ. Mergeau ore în șir într-o liniște desăvârșită, iar noaptea dormeau în ruine pline de mucegai, cu alge uscate ca hârtia atârinate de tavane sfărâmate.

Anna se întoarse să mârâie la Castion pentru a suta oară în acea zi. Mergea în ritmul lui constant, glacial, iar Anna gemu de nervi. Tot trupul ei vibra de energie. Luă de pe jos o scândură de lemn și o târi după ea pe lângă peretele de cărămidă ca să scoată un troncănit satisfăcător în mers, după care lovi cu ea reclama ruginită a unei prăvălii de deasupra capului. Azvârli scândura într-o parte și culese bucăți de piatră cubică, aruncându-le spre statuile de pe acoperișuri și sperând să le dărâme capetele. Când se plictisi și de asta, începu să scurme după râme. Se întoarse să mârâie la Castion pentru a o sută una oară în acea zi.

— De ce te oprești? se văicări ea, văzându-l că sco-tocește prin rucsacul din piele de focă. Și *statuile* astea ar putea merge mai repede ca tine.

Castion își număra conservele de pește. Rucsacul lui era atât de mare, încât Ibnet încercase să se ascundă în el după ce Anna îi interzisese să vină cu ei.

— Am consumat deja jumătate din rații, spuse Castion. Curând va trebui să ne întoarcem.

— Nu ne putem întoarce, zise Anna uitându-se urât la el. Încă n-am văzut niciun semn de Ellie. Poate dacă n-ai fi mers atât de *încet*, am fi găsit-o până acum.

— Dacă nu o luăm înapoi în curând, mâncarea n-o să ne ajungă până acasă – și drumul de întoarcere va fi mai greu la deal.

— Ți-am zis că ne trebuie cai, dar ca de obicei te-ai purtat ca un boșorog tolomac.

— Caii n-ar fi fost cu mult mai rapizi decât noi pe piatră cubică și pe scări.

— Ar fi fost mai rapizi decât *tine*.

— Oricum, ar fi trebuit să-i hrănim și pe ei.

Anna bombăni și se uită spre sud. Ceața era atât de groasă, încât parcă ar fi respirat tifon. Abia dacă distingea piscurile din zare, munți semeți de clădiri ascuțite, negri ca cerneala de sepie. Deși erau gigantici, niciunul nu era atât de vast sau de înalt ca Orașul în sine.

— Ce sunt astea?

Castion ridică din umeri.

— Restul Orașului. Înainte de Înec, aici era centrul celei mai mari civilizații din lume, conform vechilor scrieri.

— E oribil – de ce ar construi oamenii așa ceva?

Dar, ca de obicei, Castion nu avea multe de zis. Își scoase rucsacul, clătinându-se puțin pe piciorul mecanic. Anna se străduise cât putuse să i-l repare, dar nu se compara cu Ellie, iar acum Castion părea să șchiopăteze și mai rău.

— Hai să mai mergem câteva ore, bine? zise ea. Poate găsim să mâncăm o focă.

Se uită în jur fără prea mari speranțe. Nu văzuse nicio focă până atunci și doar câțiva pești morți. Se

întrebă dacă fuseseră măturați odată cu oceanul, la fel ca acea balenă cu cocoasă. Singurele sunete erau scârțâitul piciorului lui Castion, picăturile de condens și vuietul surd al zidurilor de apă aflate în depărtare la est și la vest, pe care nu le mai vedea de vălătucii de ceață. Nicio zi nu diferea de cea de dinainte, mai puțin atunci când văzuse un fascicul de lumină albastră, ca un trăsnet țâșnind din pământ.

Îi era dor de orfani, mai ales când îi veneau în minte chipurile lor, și o durere o săgeta în stomac precum un pumn de cuie ruginite. Singura ei companie în afară de Castion erau numeroasele statui de sus, cu șaluri de alge. Erau doar puțin mai tăcute decât Castion.

Uneori, încerca să îl enerveze pe Castion, în speranța că ar putea isca o ceartă. Orice era mai bine decât această tăcere glacială.

— Ia zi, cum e să fii bătrân? întrebă ea. Doare chiar așa de rău cum spune lumea?

— Nu sunt atât de bătrân, spuse Castion.

De fiecare dată când deschidea gura, vorbea rar și serios. Nu zâmbea niciodată.

— Dar așa pari.

— Nu am dus o viață ușoară.

Anna pufni.

— Îi spui unui orfan că nu ai avut o viață ușoară? Și tu ai *ales* să devii inchișitor. Ți-a plăcut să mergi

țanțoș ca stăpânul pe moșie și să te iei de cine ai chef?
De-asta ai făcut-o?

— Nu. Credeam că voi putea să ajut oamenii.

Anna îl privi cu reproș.

— Să îi ajuți să o pățească.

Castion își abătu privirea asupra ei, iar Anna rânji, întrebându-se dacă nu cumva atinsese în sfârșit un punct sensibil.

— L-am învins pe Vrăjmaș, zise el. Înainte să mai poată omori pe cineva. Chiar am ajutat oamenii.

Părea că încearcă să se convingă pe sine mai mult decât pe Anna.

— Asta e o tâmpenie, zise ea suflând o șuviță de păr de pe față. Vrăjmașul era acolo tocmai pentru că îl fugăriseși pe Hestermeyer prin canale, silindu-l să-și mai pună dorințe și sporind puterile Vrăjmașului până s-a întrupat. Și, apropo – dacă o găsim pe Ellie, ai face bine să nu încerci vreo șmecherie. Dacă aflu că fața asta de cățeluș plouat e doar un teatru ieftin ca să te apropii de Ellie și s-o omori, îți arăt eu de ce orfanii îmi spun Spaima Urechilor.

— Nu am de gând să-i fac rău. Acum înțeleg. Gazda are nevoie de ajutorul nostru. Nu trebuie vânată.

— În sfârșit, ți-ai dat și tu seama? E incredibil cum ți-ai închipuit că ajuți oamenii omorându-i. Chiar ești nemaipomenit de prost, știi?

Castion încuviință.

— Da.

Anna dădu capul pe spate și gemu.

— Pe toți sfinții, tu nu te enervezi niciodată? Încerc să te insult!

Și-ar fi dorit ca Ibnet să se fi furișat până la urmă în rucsacul lui Castion, sau ca el și Fry să vină călare și să-i prindă din urmă. Se luă cu mâinile de stomac, simțind o crampă dureroasă.

— Vor fi bine, spuse Castion privind-o cu atenție.

— Ce știi tu? se răsti Anna.

— Sunt bine păziți. O să fie bine.

— Doar pentru că cineva *pare* că e bine, nu înseamnă că așa și e, bombăni Anna.

Se uită înapoi către umbra înaltă a Orașului învăluit de norii albi. Spera să aibă dreptate Castion. Inchiziția spusese că existau rezerve de hrană pentru multe luni, chiar și fără să aibă acces la mare, însă Anna se îngrijora gândindu-se la ce s-ar putea întâmpla dacă *într-adevăr* ar rămâne fără mâncare. Își închipui o gloată furioasă care ia cu asalt orfelinatul, prăduind bucătăriile, și se simți trasă înapoi de un curent care o silea să se întoarcă la orfani. Nu îi mai lăsase niciodată singuri nici măcar o zi, iar acum aveau nevoie de ea mai mult ca oricând.

— Nu, zise ea strângând din dinți și gândindu-se la Ellie. Hai să mergem înainte.

Străbătură străzi cu bălți mlăștinoase, cu ruine acaparate de ciuperci de culoarea marmeladei. Anna asculta scârțâitul neconținut al piciorului lui Castion și picuratul constant. *Scârț. Pic. Scârț. Pic.* Începu să se teamă că murise cu săptămâni în urmă și că asta era tot ce o așteptase în viața de apoi. O eternitate petrecută pe străzi, fără sfârșit, în compania celui mai plicticos om de pe fața pământului.

Castion strănută, întrerupând gândurile Annei.

— Scuze, spuse el și apoi strănută din nou.

Anna zâmbi. Era cel mai interesant lucru pe care îl făcuse de zile bune. Îl studie atent, încercând din răspuțeri să găsească ceva care să-i placă la el. S-ar putea face util într-o luptă, la o adică. Ce aliat mai bun ar fi putut găsi decât cel care l-a înfrânt pe Vrăjmaș?

— De ce te uiți așa la mine? întrebă Castion, iar Anna se întoarse și merse înainte, simțindu-se puțin mai liniștită. Apoi se opri brusc, plină de bucurie. La capătul străzii era un petic de pământ – un smârc cenușiu-verzui acoperit cu scoici sparte.

— Uite! strigă ea. Am ajuns – aici e capătul Orașului. Se uită în jur. Credeam că va fi mai impresionant.

— Nu aici e capătul, spuse Castion așezându-se pe un prag să-și tragă sufletul și arătând cu degetul spre sud. Uite – mai sunt o grămadă de clădiri acolo. Pur și simplu, aceste străzi au fost îngropate sub fundul mării.

— Stai așa, zise Anna mijind ochii prin ceață. Ce e aia?

Ceva traversa strada plină de noroi, ieșind din umbra unei alei și înaintând grațios pe drumul de piatră cubică.

— Stai, am mai văzut așa ceva în cărțile lui Ellie, continuă Anna. E o girafă, nu?

— E o căprioară, spuse Castion. Probabil a venit de pe una dintre insulele de vânătoare. Mă rog, acum sunt munți de vânătoare.

Anna făcu un pas în față cu gura căscată de uimire. Nu mai văzuse niciodată ceva care să se miște cu atâta grație. Ce echilibru impecabil! Doar uitându-se la ea se simțea greoaie și împiedicată. Căprioara se opri cu un picior ridicat, privind în depărtare. Era atât de tăcută, de nemișcată și de frumoasă!

— Am putea s-o mâncăm, spuse Anna.

— Poftim?

— Dacă o mâncăm, nu vom mai fi nevoiți să ne întoarcem atât de repede. Dă-mi sabia ta, sunt mai rapidă decât tine.

— Nu poți fugări o căprioară, spuse Castion.

— Ia să vezi!

Castion o privi impasibil.

— Bine.

Se ridică în picioare și îi dădu sabia. Anna se încruntă.

— Cumva ai... zâmbit?

Castion strâmbă din nas.

— În niciun caz. Haide, fugărește-ți căprioara.

Anna miji ochii suspicioasă, apoi coborî tiptil pe stradă către animalul care adulmeca un petic de noroi de pe caldarâm cu urechile fremătând.

Căprioara întoarse capul spre ea.

Anna chiui plină de un entuziasm efervescent, care se preschimbă în dezamăgire când căprioara țâșni de lângă ea. Într-o clipită dispăru înapoi în ceață.

— E prea rapidă! strigă Anna, luând-o la goană după ea.

— Sigur că e rapidă, îi răspunse Castion. E căprioară!

— Stai, ce e aia? zise Anna punând o frână bruscă, cu urechile ciulite. Peste zgomotul picăturilor de apă, auzi un *trop-trop* iute și greoi. Se întoarce! strigă ea, ridicând sabia cu nerăbdare.

— Anna... asta nu e căprioară! tună Castion. Ascunde-te!

Dar Anna încremenise. Un imens cal negru galopa prin ceață, pufnind sălbatic. Anna țipă și se aruncă într-o parte, iar calul alunecă pe caldarâm și se ridică în două picioare, nechezând și spintecând aerul cu copitele din față. Se auzi un icnet și un băiețel căzu de pe cal, aterizând cu o bufnitură pe rucsacul lui uriaș.

— Ajutor! gemu el, dând din mâini și din picioare ca o țestoasă răsturnată.

— Cine ești? întrebă Anna, așezându-se pe vine și uitându-se atent la băiatul palid cu ochi mari și față foarte rotundă care o privea îngrozit.

Anna auzi un sunet metalic.

— Dă-te de lângă ea, spuse o voce groasă.

Anna ridică privirea și văzu o fată care încă mai era în șa. Era înaltă, cu pielea închisă la culoare și maxilar pronunțat, iar sabia ei era îndreptată direct spre fața Annei.

— Nu voiam să-i fac rău, spuse Anna.

— Atunci ce faci cu sabia aia?

— Vânam o girafă, evident. Dar voi cine sunteți?

— Nu e treaba ta cum mă cheamă, spuse fata. Cel de pe jos e Molworth.

— De ce îmi spune toată lumea așa? zise băiatul care încă se chinuia să se ridice de pe jos.

— Țsta e numele tău, răspunse fata.

— E numele *de familie*.

Fata strâmbă din nas.

— Serios? Și prenumele care e?

— Oscar! țipă băiatul. Mă ajută cineva să mă ridic?

— Ce ciudat, nu prea arăți a Oscar, spuse fata căzând pe gânduri.

Anna profită de ocazie și își scoase sabia, dar fata era iute ca fulgerul și îi dădu peste arma din mână cu sabia ei. Anna sări înapoi și săbiile lor se ciocniră o dată, de două ori, de trei ori.

— Ești rapidă, spuse fata zâmbind ironic. Dar dacă n-aș fi fost legată de calul ăsta, ai fi murit deja.

— Atunci, descalecă și hai să fie o luptă dreaptă.

— Vă rog, scânci băiatul. Încep să văd puncte albe.

— *Opriți-vă.*

Glasul îi făcu pe toți să încremenească. Anna uitase complet de Castion, dar când întoarse capul își aminti cât de mult putea să intimideze – cu înălțimea lui impunătoare, ochii pătrunzători și privirea aspră.

— *Tu cine mai ești?* întrebă fata.

Chiar și călare, capul ei abia se ițea peste Castion.

— E un ucigaș de temut, spuse Anna înainte să poată răspunde Castion. N-ai crede dacă ți-aș spune câte a făcut. L-am tocmit să ucidă pe oricine va încerca să-mi facă rău.

Fata îl măsură din priviri pe Castion.

— În Orașul Vrajmașului poți angaja ucigași?

— Nu sunt ucigaș, replică ferm Castion.

— Erai cât pe ce să fii, spuse Anna. Și nu e „Orașul Vrajmașului”. Nimeni nu-i spune așa... Ia stai... Vii cumva din...? De unde vii?

— De pe Insula Epavei, spuse fata.

Anna clipi.

— Așa se cheamă insula aia mare de la sud?

— De unde știi de ea? întrebă imediat Castion.

— Am văzut-o pe o hartă în Fortăreața Inchiziției.

— *Poftim?*

— Da, am intrat pe furiș, îi spuse Anna, încercând să pară nonșalantă. Și, întorcându-și privirea spre fată: N-a fost mare scofală.

— Ascultă, zise fata serioasă, am venit să vă avertizăm. O armată se îndreaptă înspre voi. Regina va ataca Orașul Vrăjmașului.

Anna și Castion schimbară priviri îngrijorate. Anna simți un fior rece pe șira spinării, văzând din nou cu ochii minții cum ușa orfelinatului era doborâtă. De data asta, o hoardă de demoni frenetici înarmați cu săbii pătrunseră înăuntru.

— Câți soldați sunt în armata asta? întrebă Castion. Fata ridică din umeri.

— Sute. Poate mii?

Anna făcu un pas spre ea.

— Fii atentă, când ați venit încoace, ați văzut cumva o fată cam de vârsta mea, foarte palidă și slabă, cu părul blond și un palton gri foarte vechi?

Fata lăsă capul într-o parte, mirată. Băiatul încetă să se mai zbată.

— Stai, te referi la Ellie?

Anna scăpă sabia din mână. Bătăile inimii îi răsunau asurzitor în cap.

— O știți pe Ellie? Unde e?

— Habar n-am, spuse fata. Ultima dată când am văzut-o, se ducea să o înfrunte pe Regină. Tu de unde o știi?

— E cea mai bună prietenă a mea.

— Credeam că Seth e prietenul cel mai bun al lui Ellie, spuse băiatul.

— Nătărăul ăla posac? replică Anna, iar băiatul și fata începură amândoi să râdă, cine știe de ce, deși băiatul era încă pe spate.

Fata descălecă și îi întinse mâna.

— Sunt Viola.

— Anna. Strânsoarea Violei era reconfortant de fermă, ca și cum ar fi putut strivi o conservă. El e Castion.

Viola îl privi cu neîncredere, apoi îl ajută pe băiat să se ridice de pe jos.

— El e Molworth. Am zis asta deja?

— Oscar! se plânse băiatul, scuturându-și noroiul de pe cămașă. Făcu o plecăciune adâncă în fața Annei. Ai un păr foarte frumos.

— Ăă, mersi? făcu Anna. Câți ani ai?

— Doisprezece, spuse Molworth, părând frustrat de întrebare.

— Arăți de parcă ai avea vreo șapte ani, Molworth, îi zise Viola.

— Ba nu, doar că îmbătrânesc mult mai frumos decât...

— *Liniște!* spuse Castion băgându-se între ei și recuperându-și sabia, apoi scrutând ceața cu privirea. Mai vine un cal.

— Ar putea fi Ellie? întrebă Anna plină de speranță.

Viola îi aruncă o privire stânjenită lui Molworth.

— Se pare că, până la urmă, nu s-a întors.

— Cine? zise Castion. Despre ce vorbești?

— Ascundeți-vă, spuse Viola și le făcu semn să intre pe fereastra unei case dărăpănate cu etaj. Repede!

Se ghemuiră cu toții pe jos, privind strada pe furiș peste pervazul ferestrei.

Un al doilea cal negru, chiar mai mare decât primul, ieși din ceață la trap. Pe măsură ce se apropia, Anna văzu că avea o șa, dar...

— Unde e călărețul? zise ea în șoaptă.

Auziră cărămizi căzând și se întoarseră ca unul către singura ușă care dădea spre restul ruinei.

— S-a auzit din camera de alături, murmură Viola.

Castion făcu un pas spre ușă, făcându-le semn Annei și celorlalți să treacă în spatele lui. Anna auzea suflul zgometos și panicat al lui Molworth chiar în ureche, vedea sudoarea de pe fruntea Violetei. Ce ar fi putut să-i sperie în asemenea hal?

Dușumeaua scârțâi deasupra lor.

Castion strânse mai tare sabia în mână. Se auzi încă un scârțâit, mai aproape de data asta, apoi încă unul. Castion întoarse brusc privirea înapoi spre fereastră.

— Nu! strigă el, repezindu-se înainte și îmbrâncind-o pe Anna din calea lui, exact când o umbră intră

de sus pe fereastră, aterizând în mijlocul lor. Castion urlă și lovi cu sabia, iar zăngănitul de fier îi răsună Annei în urechi.

Castion icni când un pumn cu armură îl lovi în stomac. Viola își ridică sabia deasupra capului, parând tăișul atacatorului înainte să-l poată spinteca pe Castion în două.

— Ce e aia? strigă Anna.

— O Santinelă! chițai Molworth, de parcă asta ar fi lămurit ceva.

În camera întunecată era greu să distingă din ce era făcută umbra – nu părea să aibă chip. Viola sări în spate, evitând o lovitură de sabie.

— Ieșiți afară! strigă Castion. Fuga, toată lumea!

Castion lupta ca un animal dement, mânuind sabia cu mișcări ample și părând să nu se gândească la propria siguranță. Creatura întunecată se mișca cu precizie și viteză, acoperită cu segmente de armură neagră care ar fi putut să fie chiar pielea ei. Acum Anna își dădea seama că fața creaturii era o oglindă, reflectând chipul schimonosit și transpirat al lui Castion.

Molworth scotocea prin rucsac.

— Știi să arunci la țintă? zise el.

— Sigur că da, spuse Anna.

— Atunci aruncă-i asta în față cât poți de tare, spuse el și îi vârî o portocală în mână.

Anna nu se opri să se gândească la cât de absurd era planul și aruncă fructul în aer, ca și cum ar fi jucat Aruncă Ariciul-de-mare pe Faleza Izbăvirii. Portocala zbură peste umărul lui Castion și se izbi de fața-oglină a Santinelei, împroșcând cu suc și pulpă.

Castion și Viola se dădură în spate când creatura începu să lovească la întâmplare cu sabia, ștergându-se pe față cu pumnul.

— Hai, zise Castion și cu toții fugiră în camera alăturată, scăldată în lumina albă a zilei, fiindcă acoperișul și tavanul se prăbușiseră demult. În fața lor mai era o ușă: singura scăpare.

O a doua Santinelă stătea în dreptul ei.

— O, nu, gemu Molworth.

Castion se repezi înainte cu sabia, dar Santinela pară lovitura cu o lejeritate surprinzătoare, apoi atacă din nou și îl nimeri pe Castion în umăr. Anna văzu sângele țâșnind.

— Nu! strigă ea când Castion se dădu în spate, ținând o mână pe tăietura imensă de pe haină.

— N-am nimic, zise el cu glas pierdut. N-am nimic.

Ușa din spate de deschise și prima Santinelă pași înăuntru, blocându-le ieșirea.

— Copii, spuse Castion, stați aproape de mine.

Viola era cu spatele la Castion, ridicând sabia și ținându-l de mână pe Molworth. Băiatul începu să

scâncească, așa că Anna îl apucă de cealaltă mână, ținându-l strâns. Ambele Santinele înaintară către ei.

Un fir de praf se scurse printre resturile de cărămidă de deasupra. Se auzi un pocnet de metal pe piatră, apoi un șuierat și o explozie de fum care înghiți prima Santinelă. Un *ZDRANG* puternic răsună în clădire, ca bubuitul unui piston, iar a doua Santinelă se prăbuși la pământ și sabia îi căzu din mână, încurcată într-o plasă de sfoară.

Prima Santinelă se împletici orbită de bubuitură, cu fața-oglină aburită de fum. Castion o atacă, dându-i sabia la o parte cu o lovitură brutală. Se auzi un trosnet de sticlă când o lovi în față cu pumnul înmănușat, iar Santinela căzu pe spate prin ușă și nu se mai ridică.

Anna simțea furnicături pe față, entuziasmată până în vârful degetelor. Ridică privirea.

O fată stătea pe zidul sfărâmat de la etaj, cu soarele în spate, cu părul lung și paltonul fâlfâind în bătaia vântului, ținând în mână lansatorul de plase.

Molworth ovaționează, iar Viola râse și Castion îngăimă o rugăciune de mulțumire. Anna căzu în genuchi, uitându-se la fată cu ochii plini de lacrimi.

— *Ellie*, șopti ea.